

Buletinul de știri NS

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1067

27.08.2023 (134)

Michael Kühnen Conducerea între Volksgemeinschaft și elitism Partea 1

ÎN LOC DE O PREFAȚĂ: CONFESIUNEA MEA

Da - îl ador pe Adolf Hitler!

El a fost unul dintre eroii tinereții mele, a fost figura principală a zilelor mele de rebeliune și este încă modelul revoluționarului național-socialist conștient în care m-am maturizat!

Adolf Hitler - LIDERUL! Nu un lider, nu o simplă figură istorică fascinantă, ci LIDERUL: el a fost pentru cei care au avut posibilitatea să-l experimenteze - și rămâne astfel pentru cei care, fideli testamentului său politic, luptă pentru renașterea radiantă a mișcării național-socialiste!

Ori de câte ori un național-socialist pretinde, direct sau indirect, că este noul lider al Germaniei sau chiar al mișcării, se va lovi de rezistența mea - ori de câte ori un german bine intenționat vrea să mă numească astfel, o simt ca pe o durere fizică și o resping: Oricine revendică pentru sine titlul de Führer după 1945 este un ticălos arrogant și jignește spiritul național-socialismului și memoria lui Adolf Hitler!

În mișcarea noastră există din nou lideri organizaționali, tovarăși de conducere, membri ai birourilor și alți conducători - trebuie să existe și într-o zi vor exista din

nou lideri de partid ai NSDAP și cancelari național-socialiști ai unui nou Reich, dar există un singur FÜHRER: Adolf HITLER! În Führer, ideea și partidul și-au găsit expresia perfectă, personalitatea și cauza erau identice. Germania era întruchipată în Führer, cel mai mare om și finalizator al istoriei germane - nu mai existau diferențe între Führer, partid, național-socialism și Germania. Acesta este motivul pentru care poporul l-a urmat până în ultima zi. Adolf Hitler a fost un om al destinului:

În vremurile păgâne, el ar fi fost venerat ca un zeu, iar în Evul Mediu ca un trimis al lui Dumnezeu.

Chiar și noi, tinerii care nu am mai putut să-l trăim noi înșine, nu avem nevoie de un nou lider: îl avem pe Adolf Hitler, spiritul său, moștenirea sa, misiunea sa! După Adolf Hitler, nimeni nu mai poate echivala persoana sa cu ideea, cu partidul, cu Germania - numai un astfel de geniu istoric unic, numai un astfel de om al destinului a fost ales de Providență și confirmat în el de dragostea și adorația nemărginită a poporului său. Noi toți - micii moștenitori - suntem în slujba ideii, suntem instrumente ale Partidului. Din rândurile noastre pot apărea și vor apărea lideri, dar liderul - omul și titlul său - este ceva sacru pentru noi. Vai de cel care îl încalcă!

Critici? Bineînțeles că există critici: Adolf Hitler a fost și el o ființă umană, a făcut și el greșeli. Faptul că liderul și partidul erau identice însemna că nu exista o contrapondere în cazul unei decizii greșite. Vor fi multe observații critice în textul următor. Acest lucru este necesar și corect - nu pentru a face pe atotștiutorul în fața istoriei, nu pentru a dezona memoria Führerului, ci pentru a putea evita să facem aceleași greșeli în viitor.

În toată această lucrare va rula ideea de bază că și liderii, că și viitorul lider de partid trebuie să se vadă pe ei înșiși ca instrumente, ca servitori, ca agenți ai **PARTIDULUI: Partidul are întotdeauna dreptate, în loc de: Liderul are întotdeauna dreptate!**

Astfel, tragem concluzia că echivalarea sarcinii partidului cu voința Führerului, chiar și în timpul domniei omului excepțional Adolf Hitler, s-a dovedit în cele din urmă dezastruoasă. Murdărim oare memoria Führerului cu această afirmație? Nu! Pentru că această personalitate atotcuprinzătoare, fascinantă și formatoare era menită să ajungă într-o astfel de poziție atotdominantă. Împotriva voinței lui Adolf Hitler - împotriva acestui geniu al voinței - nu a existat nicio contrapondere, niciun corectiv. Nu pentru că el nu ar fi tolerat unul, ci pentru că acesta nu ar fi putut găsi nicio justificare interioară și nicio aprobare exterioară în umbra sa. Dar trebuie să rămânem mereu conștienți de unicitatea și excepționalitatea figurii liderului nostru. Poziția lui nu era cea normală și, ca atare, nu este exemplară pentru noi,

urmașii lui! În testamentul său politic, Adolf Hitler însuși a ținut cont de acest lucru și a numit un președinte al Reichului, un cancelar al Reichului și un ministru de partid, fără să precizeze clar cum va trebui să ne imaginăm în detaliu activitatea și atribuțiile acestora. Dar cel puțin acest lucru arată recunoașterea unicității poziției de FÜHRER, pe care, după el, nimeni altcineva nu mai poate și nu mai poate să o revendice sub această formă!

Conducerea în național-socialism nu este, prin urmare, o imitație a practicii celui de-al Treilea Reich, care s-a concentrat pe ființa umană excepțională Adolf Hitler. Conducerea trebuie înțeleasă într-un mod nou, principiul Führerului trebuie redefinit. Acesta va fi nucleul prezentei lucrări. Dar vom aminti și marile personalități de lideri național-socialiști care ne servesc drept modele și în care se întruchipează conducerea național-socialistă. Dar vom începe cu gânduri despre FÜHRER, pentru că doar figura sa istorică titanică a făcut ca național-socialismul să fie acea forță, care și-a propus să creeze o lume nouă și o nouă eră!

Michae Kühnen

Închisoarea Butzbach, 27.12. 1985/96 Anul Führerului

LIDERUL

Ca aproape niciun alt popor, germanii se recunosc în marii lor oameni, în conducătorii lor, și îi venerază cu o vigoare pasională: În timp ce alte popoare își găsesc identitatea într-un sentiment național puternic și natural, în simbolurile lor statale, în tradiția lor neîntreruptă, într-un ethos statal sau religios, într-o dinastie conducătoare sau chiar într-o constituție, germanii au avut întotdeauna doar conducătorii lor, care întruchipează Germania și fac posibilă încrederea în sine la nivel național mai presus de toate rupturile, convulsiile și diviziunile tragice, cum ar fi cele cauzate de nefericita poziție de mijloc în Europa și de incursiunile și influențele vecinilor noștri care au rezultat.

Marii împărați germani ai Evului Mediu - Otto cel Mare și cei doi împărați Staufer - Frederic I. Barbarossa și nepotul său Frederic al II-lea, "uimirea lumii", în care Primul Imperiu și-a găsit apogeul -, Luther, eliberatorul spiritului german și creatorul limbii germane standard, Frederic cel Mare, Bismarck, fondatorul și cancelarul de fier al celui de-al Doilea Imperiu, cu toții au fost figuri de prim rang, cu toții au devenit și figuri mitice, de care imaginația, venerația și dragostea germanilor se apucă și în care germanii se recunosc ca germani și Germania se regăsește dincolo de orice clivaj și diviziune!

Adolf Hitler, creatorul celui de-al Treilea Reich, este LIDERUL: în el se încheie istoria Germaniei, care este în același timp și istoria mitului

Führerului german - sub el Germania a ajuns la cea mai mare putere, nimeni nu a fost vreodată atât de venerat și iubit de poporul său! Nici în ceea ce privește poziția de putere obținută cândva de națiunea germană, nici în ceea ce privește venerația poporului său, Führerul Adolf Hitler nu va fi depășit în viitor. De aceea, vedem în el consumatorul istoriei germane:

Noi - moștenitorii - nu avem altă opțiune decât să-i preluăm opera, să-i dăm formă și să o permanentizăm. Moștenirea Führerului este construirea Reich-ului milenar, o nouă ordine modelată de ideea național-socialistă și în acord cu natura, o nouă cultură înaltă.

Acest lucru va vindeca rănilor, fracturile, spărturile și fisurile din comunitatea națională germană, va permite poporului nostru să se dezvolte în mod natural și nestingherit: în noul Reich și în ideea național-socialistă, Germania se va regăsi pe sine; Noua Ordine va avea nevoie și va produce și ea conducătorii săi. Dar Führerul și mitul Führerului, în care națiunea germană a trebuit întotdeauna să se refugieze pentru a supraviețui ca atare, pentru a-și păstra încrederea în sine și voința de a se afirma, nu vor mai fi necesare. Îi datorăm acest lucru lui Adolf Hitler și moștenirii sale istorice și ideologice, pe care ne-a lăsat să o completăm! Cine și ce este acest Adolf Hitler pentru noi, cei care îi ducem moștenirea în viitor?

Omul de stat Adolf Hitler s-a născut în zilele dureroase ale înfrângerii Germaniei în Primul Război Mondial, în zilele întunecate și dezonorante ale revoltei din noiembrie 1918, în care cel de-al Doilea Reich a căzut fără glorie. El însuși descrie acest lucru într-o secțiune din cartea sa de confesiuni, Mein Kampf, care se încheie cu celebrele cuvinte: **"Dar am decis să devin politician!"**

Care au fost obiectivele acestui politician Adolf Hitler? În fruntea tuturor eforturilor politice se afla eradicarea rușinii acelei revolte trădătoare din noiembrie, care a pecetluit înfrângerea Germaniei și a făcut-o definitivă: **"Nu trebuie să mai existe niciodată un noiembrie 1918 în istoria Germaniei!"**.

După ce puterile victorioase de la Versailles, încălcându-și promisiunile, au decis nu o pace a reconcilierii și a dreptății, ci un dictat de umilire și subjugare a Germaniei, obiectivul lui Hitler s-a extins pentru a include lupta împotriva Versailles-ului și crearea unei Germanii libere și mândre, care să îi cuprindă pe toți germanii. Pentru ca acest lucru să se întâmple, poporul german trebuia transformat într-o comunitate de voințe unificată și de neîntrecută, o adevărată Volksgemeinschaft, în care toate clasele și grupurile să își recunoască patria, pentru care să fie gata să trăiască, să muncească și, dacă este necesar, să moară. Acest lucru era posibil doar dacă națiunea nu era doar patria straturilor aristocratice și burgheze, care s-au simțit întotdeauna "naționaliști", ci dacă națiunea devenea și patria mării mase a poporului și, mai ales, a muncitorilor: Câștigarea muncitorului pentru națiunea

germană - acesta a devenit obiectivul politic intern esențial al **Partidului Național-Socialist al Muncitorilor Germani**, pe care politicianul Adolf Hitler l-a construit în anii de luptă.

Dar atunci când comunitatea de voință a poporului german pe baza socialismului german, care a câștigat muncitorii pentru națiune, a devenit realitate, când dictatul de la Versailles a fost depășit și toți germanii și-au găsit casa în UN imperiu, atunci acest imperiu a trebuit în sfârșit să iasă din poziția de mijloc tragică, care l-a făcut mereu victima vecinilor săi și care a împiedicat o dezvoltare naturală. Prin urmare, acest imperiu trebuia să modeleze Europa de la centru și să câștige suficient spațiu vital pentru ca poporul german să poată să se hrănească, să-și apere independența și să-și asigure dezvoltarea, de neatins și liber!

Acestea au fost obiectivele politicianului Adolf Hitler. Pentru a le atinge, el a creat NSDAP. La 30 ianuarie 1933 a preluat puterea. Acum trebuia să se dovedească a fi un om de stat!

Acum nu mai era vorba de formularea unor obiective, ci de realizarea lor concretă - cu alte cuvinte, crearea unei adevărate comunități naționale pe plan intern prin depășirea barierelor de clasă ca o condiție prealabilă pentru redobândirea libertății și independenței naționale pe plan extern, depășirea dictatului de la Versailles, unirea tuturor germanilor și obținerea unui spațiu vital suficient. Pentru aceasta, omul de stat Adolf Hitler a elaborat un concept clar și plauzibil: pe plan intern, clasele și straturile urmau să fie integrate în comunitatea de voințe a poporului german prin reconcilierea vechii și noii Germanii.

Simbolul acestei reconcilierii a fost "Ziua de la Potsdam", în care forțele din vechea epocă din administrație, economie și Reichswehr, considerate naționale "în esență", au fost recunoscute și puse în slujba noului stat, fără a se atinge de pozițiile lor de putere; în același timp, muncitorii au fost cucerți printr-un proiect de construcție socială. Pe plan extern, trebuia evitată greșeala decisivă a Kaiserreichului și prevenită orice situație cu două fronturi; acest lucru trebuia realizat prin renunțarea la colonii și la acea politică agresivă de comerț mondial, cu care urma să se negocieze o alianță cu Anglia; în plus, Italia trebuia câștigată ca partener de alianță, Franța trebuia izolată prin ambele alianțe și trebuia făcut posibil un marș spre Est, care, în același timp, urma să distrugă bolșevismul și să câștige spațiu vital în Rusia, care era destinată să devină "India germană". Această concepție era coerentă, logică și corespundea intereselor germane, precum și obiectivului unei ordini juste în Europa - nimeni, cu excepția Rusiei bolșevice, nu avea nimic de pierdut în acest proces.

Performanțele unui om de stat nu trebuie judecate în funcție de faptul că totul a decurs așa cum a plănuțit inițial, dar nici în funcție de ceea ce și-a dorit de fapt.

Există un singur criteriu: succesul!

Până în 1938/39, acest succes vorbește clar pentru omul de stat Adolf Hitler! Dacă ar fi murit la începutul anului 1938/39 sau chiar dacă ar fi căzut victimă unei tentative de asasinat, nimeni nu s-ar fi îndoit că a fost cel mai mare om de stat din istoria Germaniei: aproximativ 90% din poporul german era unit în spatele său, clasa muncitoare devenise cea mai loială parte a comunității naționale germane, Dictatul de la Versailles fusese sfâșiat, germanii din Austria și din Ținutul Sudeților se întorseseră pașnic acasă, în Reich, iar supremația germană în Europa Centrală fusese stabilită!

Dar șase ani mai târziu, noul Reich a trebuit să semneze o capitulare necondiționată, iar Germania și-a pierdut toată libertatea, unitatea și independența. În cele din urmă, deci, omul de stat Adolf Hitler a eșuat. Nu trebuie să suprimăm acest lucru. Adolf Hitler a fost, de asemenea, o ființă umană, a făcut și el greșeli. Prin urmare, politica național-socialistă de astăzi nu trebuie să se epuizeze în a copia tot ceea ce a făcut sau a vrut Führerul ca om de stat. Pentru că eventualul eșec din 1945 nu a fost o soartă inevitabilă, ci o consecință clară a greșelilor făcute:

În politica internă, încercarea de reconciliere cu forțele esențialmente reacționare, cu vechea elită de putere din administrație, economie și Wehrmacht, precum și eliminarea național-socialiștilor revoluționari, în special din SA, la 30 iunie 1934, s-au dovedit profund dezastruoase: tocmai aceste forțe reacționare au fost cele care au sabotat apoi războiul german în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, prin trădare și trădare de țară constantă, și au avut în cele din urmă o parte decisivă de responsabilitate pentru înfrângere!

În politica externă, însă, planurile alianței nu au putut fi realizate: Marea Britanie, sub influența sionistă, dar și sub cea americană, se îndrepta în mod constant spre un nou război mondial pentru a distruge Germania ca cea mai puternică putere europeană, în conformitate cu vechea, deși depășită, politică de "echilibru al puterii".

Nu Adolf Hitler, ci alți politicieni național-socialiști ale căror concepții s-au dovedit corecte în retrospectivă:

Ernst Röhm și Georg Strasser, cele mai importante două victime ale complotului reacționar de asasinat din 30 iunie 1934! Ei au cerut o revoluție socialistă consecventă pentru a elimina reacțiunea și, prin urmare, construirea unei administrații și a unei economii naționale socialiste, precum și a unei armate revoluționare național-socialiste - ei doreau o politică europeană continentală de unificare cu Franța și Uniunea Sovietică, o alianță cu popoarele care se trezesc din

lumea a treia și o poziție de front împotriva Imperiului Britanic, din ruinele căruia ar fi putut fi câștigat spațiul vital pentru Germania. Acest naționalism revoluționar este linia noastră de tradiție astăzi: un front împotriva Occidentului capitalist, un echilibru cu Uniunea Sovietică, alianțe cu națiunile care se trezesc din întreaga lume și, în interior, stabilirea unei adevărate comunități naționale printr-o revoluție profundă, socialistă!

În ultima sa analiză politică detaliată, așa-numitele "Dictate Bormann" din primăvara anului 1945, Adolf Hitler se dovedește din nou un strălucit om de stat, face bilanțul unei politici eșuate și cere o întoarcere la punctele de plecare revoluționare ale ideii național-socialiste în lupta împotriva reacțiunii. Astfel, onorăm munca de o viață a omului de stat, îi admirăm succesele, îi analizăm greșelile pentru a le evita în viitor, îi recunoaștem ultimele intuiții, dar în acțiunile noastre politice nu copiem trecutul, ci ne modelăm propriul viitor.

